

VIII

Rikhaltiga malmådror af god metall äro att tillgå i svenska folkspråket. Hvarföre då ej tillgodogöra sig de rika grufvorna, utmynta och, der så nödigt tarivas, något omprägla dessa ädla metaller för att låta dem ingå i skriftspråkets rörelsekapital?

Våra landskapsmål gifva äfven förträffliga anvisningar till nya ords härledning ur de gamla språkrötterna, enär, såsom denna ordbok visar, en särdeles betydlig mängd starka verber ännu öfverallt i hela vårt fädernesland äro vid full lifaktighet och det är nog samt känt, att dessa verber äro af största vigt, särskilt med hänseende till ordbildningen.

Vårt skriftspråk behöfver och kan renas och riktas, men det rätta och naturliga sättet härvid är att återgå till den gamla äkta svenskans källor i vårt forn-

språk och folkspråk. Ett af ändamålen med denna ordbok är att göra den *ena* af dessa rika källor, folkspråkets, tillgänglig. Jag är innerligt och tacksamt glad öfver att detta kunnat äga rum och betraktar det såsom en stor lycka i mitt lif. Mätte kära landsmän flitigt ösa ur folkspråkets källa och låta det komma till en rätt användning till fromma för vårt dyra modersmål! Att göra äfven den *andra* källan, fornspråkets, tillgänglig, är min lifliga önskan. Ordboken öfver vårt medeltidsspråk är nära färdig till tryckning, men om denna nyckel till vår gamla litteratur skall kunna offentliggöras, beror till en stor del af det understöd, hvarmed ett sådant verk omfattas af vännen till vårt modersmål.

Malmö och Tygelsjö, 1867.

Författaren.